

11244

549

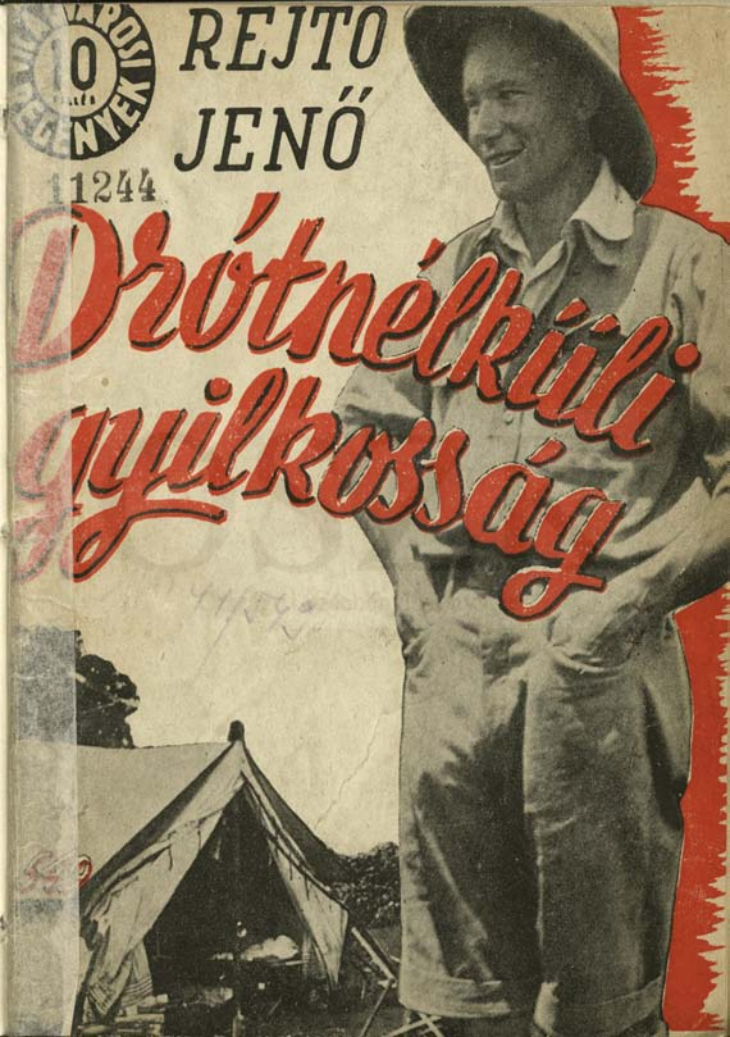

REJTO
JENŐ

1244

Drótnélküli gyilkosság

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

A DRÓTNÉLKÜLI GYILKOSSÁG

REGÉNY

IRTA

REJTŐ JENŐ

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények, Budapest 1938

Minden jogot fenntartunk

A füdelet Kner Albert készítette

Foto: UFA

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken — Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V., Vilmos császár-ut 34 — Telefon: 124-798
A szerkesztésért és kiadásért felelős: dr. Id. Kovács Dénes — Előfizetési ár egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P — Kéziratot csak a bélyeg melléklésével küldünk vissza, de nem felelünk érte.

9518.38 — HUNGÁRIA R.-T, BUDAPEST, Felelős; vitéz BÁNÓ LEHEL

Hetenkint két Világvárosi Regény jelenik meg!

ELSŐ FEJEZET

Drótnélküli gyilkosság

Már majdnem minden együtt volt a bűntényhez: a tettesek, a hatalmas örökség és az áldozat, csak egy holttest hiányzott. Viszont gyilkosság hulla nélkül, még a technika mai fejlettsége mellett is, szinte elképzelhetetlen. Hogy a csudába szerezzen be valaki magánúton egy tetemet? Kétségtelen, hogy elhúnyt embertársaink porhüvelye nem képvisel különösebb értéket, hiszen naponta tapasztalhatjuk, hogy élve sem valami féltett kincs és mégis, ha arról van szó, hogy az embernek egy hullára lenne szüksége, kiderül, hogy ilyesmit majdnem lehetetlen szerezni.

A három tettes titokban tanácskozott a szobában. A húszéves Jojo, ikertestvére, Henry és a huszonhétéves Bob. Az örökké vidám, gyönyörű Jojo, aranyszőke rendetlen hajával, hősnője lehetett volna egy filmdrámának, amelyben megfontolt komoly családapák habozás nélkül sikasztanak érte. Henry archan és alakban nagyon hasonlított Jojohoz. Nevelőik egybehangzó véleménye szerint, ifjúságuk idején Anglia két leg-

szebb és legrosszabb gyermeke volt a Morgan ikerpár. Idősebb fivérük, a kissé molett, lusta és mindig álmos Bob, megszerezte az orvosi diplomát, de eszeágában sem volt praktizálni.

— Ha egyszer eltettük láb alól a bácsit, akkor igenis szükségünk van a hullájára — mondta kategorikusan Henry, — mert ahhoz, hogy az örökséget megkapjuk, nélkülözhetetlen a holttanvilvánítás és minden holttanvilvánításhoz hozzátartozik egy halott. Torkig vagyok a garasokkal, legfőbb ideje, hogy egy tisztességes yachtom legyen!

— Én igazán szeretem Farlane bácsit — szolt közbe Jojo, — és nem hagynám eltenni láb alól, ha megvenné a Buickot.

— Várjatok — mondta Bob és szuszogott, mert neheze ére esett a beszéd. — Ma reggel levelet írtam az öregnek hármunk nevében. Felsoroltam benne panaszainkat. Megírtam azt is, hogy undorodom a kínai szakáctól. Eléterjesztettem külön háztartásom költségvetését. Benne van a Buick is a memorandumban. Letettem az asztalára ezt az írást. Így nem torkolhat le, nem vághat a szavamba rögtön. Kénytelen lesz nyugodtan végigolvasni kívánságainkat. Nem kell erőszakhoz nyúlni addig, amíg reményünk van, hogy bűntény nélkül is kielégíthetjük igényeinket.

— Te csak remélj! Majd meglátod, milyen gorbomaságokat fog válaszolni. Előre megmondhatom. „Mielőtt rátok hagynám a vagyonomat, tanuljatok meg pénzzel bánni és punktum“ — je-

lentette ki Henry és monokliját kezdte tisztogatni selyemzsebkendőjével.

— Ha megtagadja kívánságainkat, akkor gondunk lesz rá, hogy örököljük a vagyonát. Én mindenestre megírtam, hogy mi fiatalok vagyunk és nincs joga megtagadni tőlünk az élet örömeit.

— El kell tenni láb alól — jelentette ki Jojo. — Különben hiába várjuk tőle, hogy megnyissa számunkra az utat pénzeszsákján keresztül az élet örömeihez.

— Én elintézem a bácsit — mondta Henry. — Bob lopjon valahonnan egy hullát. Ez kötelessége, mint orvosnak.

— Izléstelen vagy, Henry — nyafogta Jojo.

Nalaya, a maláj boy jött be egy levéllel.

— A mynheer küldi. — Átadta Henrynek és kiment.

— Na, itt a válaszod! — szólt Henry. — Ez is tiszta gúnyolódás, hogy írásban felel. Megsítheted, ami a levélben áll. — Feltépte és olvasni kezdte:

„Nem érdekelnek az élet örömei. Elhatározásom megmásíthatatlan. Ha meghaltam, talán jobb lesz kedves rokonaimnak. Ez az utolsó szavam.

Farlane.“

— A kocka el van vetve! Örökölni fogunk! — mondta sötéten Bob.

*

Mikor a három Morgan-gyerek édesanyja meghalt, a testvérek egyedül maradtak Londonban.

A két iker gimnáziumba járt. Bob egyetemre. Anyjuk fivére, az öreg Farlane, gazdag ültetvényes volt Ceylonban és a temetés után kezébe vette a három gyerek sorsát. Nem volt más rokona rajtuk kívül. Sajnos, a különben okos, egészséges gyerekek, egy túlságosan hiú anya rossz nevelését nyögték. Morganné minden kívánságukat teljesítette, valósággal a rabszolgájuk volt, amíg élt. Mikor a nagybácsi intézkedésére, iskoláik elvégzése után hozzáköltöztek Colombóba, bizony nagy változást jelentett számukra a régimódi garasos hollandus, akinek igen maradi elvei voltak ifjú emberek büdzséjéről és minden módon igyekezett a három elkenyeztetett Morgan-testvért kordában tartani. Vagyonához mérten ezt talán túlzásba is vitte. Az öreg Farlane saját egyénisége szerint ítélte meg mindenkit. Ő viszont naphosszat a földeken járt és egyetlen szórakozása volt, hogy háromhavonként egyszer a „toronvszobának“ csúfolt emeleti helyiségben vendégül látott egy öreg részeges matrózt, régi barátját, bizonyos Dickmann kapitányt. Hajnalfelé Dickmann kapitány a sok pálinkától lefordult a székről és huszonnég órára elájult.

Ilyenkor lefektették a diványra, ahol egy napig horkolt, azután visszament a vitorlásra és ismét elünt két-három hónapra. Jól megépített három-árbócosa volt Dickmann kapitánynak. Csempészforgalmat bonyolított le az Óceánon. Ezen a vitorláson lakott feleségével és egy maláj suhancal, aki hajósina volt. Felesége jóval fiatalabb

volt nála, amellelt nem is csúnya, úgyhogy jobb sorsot érdemelt volna, mint a kapitánnyal egy vitorláshajón tölteni az életét. A hatalmas, brutális vén tengerész igazán elviselhetetlen tudott lenni iszákosságával és féltékenységgével.

Miután a kapitány önkívületben horkolt a díványon, az öreg Farlane, aki, úgylátszik, immunis volt az alkohollal szemben, vette a kalapját és elballagott az éjszakában a földek felé.

Henry azonban egyszer megleste nagybácsiját és csodálatos felfedezést tett. Farlane letért a földek felől és szépen a kikötő irányában haladt. Itt csónakba ült és kievezett a távolban vesztegelő „Colette“ nevű vitorláshoz, ahol Dickmann kapitány neje és a maláji fiú, mint kedves ismerőst fogadták. Henryt ez a felfedezés nagyon meglepte. Farlane valamikor udvarolt Dickmann-nénak. A kapitányné még leány volt akkor. Lehetségesnek tartom, hogy egy böles, hajlottkorú hollandus és egy rosszsorsú asszony titkos, de igazán csak baráti kapcsolata volt közöttük. Mondom, ez is lehetséges. Farlane talán apróbb ajándékokkal kedveskedett ilyenkor az asszonynak, aki valamikor elég balga volt Dickmannt választani helyette férjül. Valószínűleg elmondták egymásnak helyenként elhibázott életük panaszaikat. De lehet az is, hogy a különben mogorva Farlane egy ilyen barokkízű gáláns kalandba mentette át sívár, prózai életének maradék romantikáját. Végeredményben ez nem is fontos. Történetünkre csak az tartozik, hogy Farlane rendszeresen leitatta Dickmannt és miután hu-

szonnégyszórára életenkívüli állapotba helyezte a féltékeny férjet, titkos látogatást tett a vitorlázón, egyedül evezett oda és egyedül tért vissza hajnalban. És ez a mindenlébenkanál Henry nem átalotta, egy öreg szív szomorú másodvirágzását kilesni és profán szavakkal közölni hasonlelkű cinikus testvéreivel, hogy: „Halló, gyerekek! Az öreg Farlane éjszaka kievez a tengerbe, a zavarosban halászni!”

Ezen azután sokat súgtak-búgtak, míg végül megszületett a terv: az öregot Dickmann révén elteszik láb alól, hogy birtokába jussanak az örökségnek.

Beismerem, hogy a három ifjú az elmondottak után nem éppen előnyös színben tűnhet fel az olvasó előtt. Mégsem állítom róluk, hogy gyilkosok voltak. Ők mindössze örökölni akartak. Ez kétféleképpen lehetséges. Vagy meghal Farlene, vagy a hatóságok abban a hitben, hogy meghalt, felbontják a végrendeletét, amelyben rokonai vannak feltüntetve mint örökösök. Ők a második módon akarták eltetni nagybácsijukat láb alól. A feladat ez volt: Hogyan lehet holtta nyilvánítani valakit, aki él? Elsősorban el kell tűnnie, úgy, hogy ne adhasson életjelt magáról. Erre vonatkozott Dickmann kapitánnyal kapcsolatos tervük. Ha Farlane eltűnt, a hatóságokkal el kell hitetni, hogy meghalt. E tekintetben Henry valami misztikus eljárást javasolt, amelyhez egy holttestet kell lopni. (Ezt úgy mondta, mintha

jobb házaknál sűrűn lennének heverő holttestek minden felügyelet nélkül.) Azonban mikor Bob „memorandumára“ megkapták a nagybácsi válaszat az élet örömeiről, melyek őt nem érdeklik, Henrynek nagyszerű ötlete támadt.

— Gyerekek! — mondta az ügynek ebben a stádiumában, — azt hiszem, én megtaláltam a drótnélküli gyilkosság nyitját. Ahogy a rádióleadó és vevő feleslegessé tette a drótot, ugyanúgy a haláltól a holtánnyilvánításig, amelyhez mindmáig mint összekötő közeg egy tetem szerepelt közbeiktatva, holttest nélkül jutunk el találmányom révén, amely mint „drótnélküli gyilkosság“ idővel még közkincese lehet az emberiségnek.

— Szóval kevésbé hülyén ez hogy hangzik?

— Be fogom avatni a tervünkbe Nalayát.

— Visszont ideje, hogy valamit kitalálj — mondta Bob, — mert, íme, most jön át a kerten Dickmann kapitány.

A kerti úton csakugyan Dickmann kapitány lépkedett, az öreg tengerésznek azzal a tipikusan ingadozó, hajóhoz szokott járásával, amely a kapitány szerint büszke jellege minden igazi matróznak és ha partra szállva, úgy vette észre, hogy járása nélkülözi a megfelelő ingadozást, nyomban némi alkohollal hozta helyre a hibát.

Farlane a tornácon fogadta igen régi és igen piszkos barátját. A koradélutáni órákban beszélgettek, ettek és mindössze egy-két üveg pálinkát ittak, inkább a tessék-lássék kedvéért, mert komoly ivás csak vacsora után kezdődött, az ügynevezett toronyszobában.

— Hogy vagy Dick?

— Fene tudja. És te?

— Ugyanúgy — felelte Farlane. Dickmann elpanaszolta a csempész szomorú sorsát. A régi nóta. Kivert kutyaként bitangol kokain, vagy puskapor-rakományával az óceánon, minden kikötőt kerülnie kell, amíg célhoz nem ér. Hetekig, hónapokig csak tenger és ég, pedig milyen jó lenne közben megállni egy-egy vidám helyen.

— Most mit viszel? — kérdezte Farlane.

— Semmiség. Csak néhányezer revolvert Észak-Kínába. Kiselejtezett angol buldogg-pisztolyok a világháborúból.

— És jó fegyverek még az ilyen régi holmik?

— A legjobbak. Nem ártanak a légynek sem. De ha elesípnak, mégis két évet tölthetek miatta Szumbaván. Hé Kröger! Hogy van maga benszüültpecér?

— Ön uram, egy ellenszenves, ronda fráter! — felelte idegesen Kröger, aki Farlane első intézője volt és éppen elsétált a tornác előtt. Nem szerette ezt az undok kapitányt. Kröger smokk volt. És azt tartotta, hogy ha valaki birkapásztorból harminc év alatt főintéző lett, igyekezzék úri modrával fátyolt borítani a múltra. Különösen sértette a „benszüültpecér“ megjegyzés. Még maradibb ember volt, mint a régimódi Farlane és szívből gyűlölte az új idők álszenteskedő törvényeit. Éppen rendkívül ideges volt. Előzőleg Mr. Nelsonnal vitatkozott hevesen. Ez a harmincéves „amerikai tacska“ mindenáron meg akarja honosítani itt a modern ostobaságokat. Az öserdő közepén

megmunkált hatalmas ültetvény intézője, tehát alárendeltje Krögernek, nem is szólva arról, hogy egy tacsó és a leggorombábban szembeszállt Farlane mindenható intendánsával. Érdemes jól tenni! Ezt a Nelsont mint árva gyereket vette magához Farlane a háború után. És miután itt nőtt fel a birtokon, állandóan tiltakozik, modernizálni akar és ha bejön egy hétre az őserdőből, egyre agresszívebben követel mindenféle egészségügyi beruházásokat. Ebben a hangulatban találta Dickmann, a birkapásztorból gőgös polgárrá érett Krögert, aki ötvenfokos melegben is kemény gallért hordott.

— Csak ne ordítson! Maga vén díszpával — felelte Krögernek röhögve.

— Nem is tudtam Mr. Dickmann, hogy ilyen jóban vagyunk!

— Marha! — mondta Dickmann tömören.

— Egyszer nagyon megjárhatja velem! — kiáltoitta Kröger és emélt fővel elsietett. Henry ott ült velük az asztalnál. Miután az intéző elment, aggódva mondta a kapitánynak:

— Ne kezdjen ki ezzel Dickmann, a hiú ember bosszúálló.

— Ugyan! Nem rossz fiú a Kröger — legyintett Farlane nevetve.

... Vacsora után a két barát visszavonult a „toronyszobába“. Itt hozzáláttak kedvük szerint az iváshoz. Még suhanckorukban barátkoztak meg és az idő múlásával társadalmilag, lelkileg, szellemileg egyre távolabb kerültek egymástól, de a régi barátságot híven ápolták, ha Dickmann

hosszújártú csempészhajója kikötött Colombóban. Éjfél felé, a rendes program szerint Dickmann két vastag, szőrös alsókarjára borult és a nagymennyiségű pálinka hatása alatt igazi könyveket sírt. Azután beleütötte kését hegyével az asztalba és ismét meggyőnta Farlanenak kínzó féltékenységét, Lóri megesalja! Lóri volt a felesége, aki a Colette nevű hajójukon lakott, ideje nagyrészt egy benszülött fiú és egy rádiókészülékkel töltötte el. Farlane csillapította. De Dickmann esküdözött, hogy minden hiába. Ő tudja jól, hogy Lóri megesalja, tudja jól, hogy egyszer majd meg kell ölnie az asszonyt és ismeretlen csábítóinak egyikét. Ezután megkérte barátját, hogy engedelmével előadhassa a „Jer vidám csónakos!” című dalt. Rekedt, vibráló hangján nyomban bele is kezdett. Farlane tudta, hogy a „Jer vidám csónakos” című dal az alkoholmérgezés pregnáns tünete Dickmannnál. És valóban, amikor a szélvihar elkapta a csónakot, éppen a dal legérdekesebb részénél, Dickmann nagy robajjal az asztal alá zuhant. Az ötvenhat éves hollandus könnyedén kapta karjaiba Dickmannt és mint valami csecsemőt a kanapéra fektette, ahol huszonnégy óra múlva csak kemény ütésekkel és néhány csöbör jeges vízzel lehet majd magához téríteni. Farlane egy korttyal sem ivott kevesebbet, mint Dickmann, de azért nyugodt léptekkel hagyta el a szobát, kiballagott a partra, eleldozta a csónakját és erőteljes, tempós evezőcsapásokkal elindult a nyomott, párás éjszakában a Colette nevű vitorlás felé, amely távol, az egyik

bójánál vesztegelt. Halk kiáltására a maláji suhanc ledobta a kötélletrát és Farlane felment a fedélzetre. Dickmanné az egyetlen tágas kajútban vacsorával várta. Az asszony, közel a negyvenhez és kissé megtörve egy rossz házaselemben, még mindig sokat megőrzött régi híres szépségéből. Csendesen, szeretettel és szomorúan beszélgetni kezdtek. A lehalkított rádió a Grand Orientál Hotel zenekarát közvetítette... Szép indiai éjszaka volt...

... Dickmann ijedten ugrott fel a kanapéről. Égető fájdalmat érzett a karjában. Két harangütés hallatszott tisztán. A szobában utálatos kórházzzag terjengett és a kapitány csodálkozva látta, hogy Farlane kövér unokaöccse áll mellette és éppen egy hosszú tűt húz ki a karjából. A szíve vadul dobogott. Már jónéhány koffein és kámforinjekció volt benne, nem is szólva két kisebb injekcióstűről, amit Bob tört bele, miközben megkísérelte, hogy emlékezetébe idézze az egyetemi előadást, amelyen az intramusculáris injekciót tanították. Sajnos, rájött, hogy éppen erről az előadásról, úgylátszik, hiányzott, ami nem tartozott az elszórt jelenségek közé egyetemi éveit alatt. Így azután, injekciózás közben, egy-két tűt beletördelt a kapitányba. Ha azonban meggondoljuk, hogy a kapitányba már konyhakés is tört bele, e hitvány kis tűk miatt nem kell aggódnunk egészségét illetőleg. Az orra alá dörzsölt szalmiákszesztől bőségesen hullottak a köny-

nyei. Miután látta, hogy Farlane kövér unoka-
öccse újra szűrni akar, ő is nyomban kést rántott.

— Na, jöjjön ide!

— Csakhogy magához tért! — suttogta Bob.

— Meneküljön, kapitány! Kröger följelentette
fegyvercsempészését.

— Megölöm! Megölöm! ... Hol van Farlane?!

— Szóváltarta lent a rendőrkapitányt, aki őrfi-
zetbe akarja venni magát. Egy létra van itt az
ablaknak támasztva! Fusson és szedje fel a hor-
gonyt!

Dickmann mint a bolond ugrott ki az ablakon
és combjai közé fogva a létrát, villámgyorsan le-
siklott. Rohant a kikötőbe.

Bob csókot dobott utána.

Dickmanné és Farlane csendesen beszélgettek.
A benszülött martrózfiú egy kötélcsomóra támasz-
totta a fejét és elnyúlt a fedélzet padlóján. A csil-
lagokat nézte.

A kabinból kihallatszott a rádió halk muzsi-
kája. Igazán szép éjszaka volt. Ilyenkor az ember
arról álmodozik, amit legjobban szeretne. A fiú
azzal a szenvedélyes gyűlölettel foglalkozott gon-
dolatban a gazdájával, amely az ilyen alázatos,
elkínzott benszülött számára lehetővé teszi, hogy
miután fantáziákkal levezette gyűlöletét, továbbra
is szolgálni tudja kínzóját. A matrózinasnak bő-
ségesen kijutott a része rúgásból, ütésből Dick-
manntól. És ha ilyenkor a csillagokat nézte, ar-

ról álmodozott, hogy valahol az őserdő közepén egyedül hagyják a fához kötözött Dickmannal, ő tetőtől talpig egész kis bevágásokkal sebzi fel a kapitány bőrét és elébeülve a földre, két napon keresztül nézi lassú kínhalálát.

— Hé, te ördög! — hangzott lentről Dickmann rekedt üvöltése, — a létrát!

... Pillanatok alatt tűnt el minden a terített asztalról. A rádió elnémult, ezzel szemben Dickmann mint egy megsebzett víziló, ordított a hágcsoért és jól belerúgott a benszülöttbe, mikor a fedélzetre ért, amiért megvárakoztatta. Farlane ekkor már a hajófenékbe bújva, döbbsen ült a csempészáru között, érthetetlennek találva az eseményt. Tíz perc múlva, felvont vitorlákkal, a hajó teljes sebességgel útban volt Dickmannal, Lóri nevű feleségével, egy benszülöttel, egy konzervatív nagybácsival és néhány ezer kiselezett revolverrel Észak-Kína felé.

MÁSODIK FEJEZET

Kiderül, hogy Henry találománya még gyermekecipőben jár

Henry sokáig suttogott Nalayával négy szem között. A benszülött boy szerette könnyelmű gazdáját és vállalkozott rá, amire kérte. Hajnalban, amikor egy gyalogos fehér ember kissé feltűnő lenne a parton, Nalaya a hullámtörő mellett gyorsan letett néhány ruhadarabot és egy írást.

Elbújt és bevárta, amíg a rendőr megtalálja. Azután nyugodtan hazament.

Bizony másnap semmi kétség sem volt. Az öreg Farlane öngyilkos lett. A rendőr megtalálta a kabátját a parton és búcsúlevelét, melyben ez állt:

„Nem érdekelnek az élet örömei. Elhatározásom megmásíthatatlan. Ha meghaltam, talán jobb lesz kedves rokonaimnak. Ez az utolsó szavam. Farlane.“

A másnapi lapok hosszan méltatták az elhunyt Farlane érdemeit. Míg élt, bizony sokszor pénzébe került, hogy a lapok elhallgassanak egy-egy támadással, amelyben az ültetvényein fennálló embertelen állapotokról adtak hírt. Most azonban, hogy meghalt, az ő számára is az elhunyt ültetvényesek nekrológjához használt úgynevezett „állószedést“ hozták le. Igen szép cikk egy multszázadbeli szerkesztő tollából.

Az elhunyt sajátkezű búcsúlevele, amelyet Kröger és a gyászbaborult hű rokonok kétségtelenül felismert, valamint a kabátja és kalapja nyilvánvalóvá tette, hogy a holttest hollandus megölte magát. A holttestnek természetesen nem volt akadálya, hogy nyolc nap mulva felbontották a végrendelet.

A megtört rokonság már másnap látogatást tett a Buick helyi képvisleténél. Bob magas fizetéssel ajánlatot tett a Imperial kínai szakácsának, aki száznégyszáz különböző currv szószt tudott készíteni. Miután hazament, eltűnt arcáról az un-

dor, amellyel különben szobáját köszönteni szokta. Ezt a szobát ugyanis a nagybácsi beburkoltatta polcokkal és telerakta az orvosi szakirodalom jelentősebb műveivel, továbbá üvegszekrényekben egy kisebb közkórház céljainak bőségesen megfelelő felszerelést helyezett el orvosi műszerekből. Mindez gyengéd célzás volt arra, hogy a fiatalember megkezdhetné már praxisát. A fiatalember szerint azonban e mesterség gyakorlása közben állandóan beteges emberekkel kell érintkezni, ő viszont szereti a jó társaságot, tehát útálta ezt a tapintatlan célzást. Most kivételesen kellemes vigyorral lépett be a szobába. Hasonló megtört állapotban követték testvérei.

— Vajjcn hogy érzi most magát Farlane bácsi — kérdezte Jojo merengve.

— Szerintem — vélte Henry, — Dickmanné elbujtatta valahol a hajó mélyén és titokban táplálja az öreget. Négy-öt hét múlva megérkeznek Észak-Kínába, ott majd könnyen megszökhet, anélkül, hogy Dickman észrevenné, amikor távozik.

— Ajj! — jelent — elmélkedett Bob, — mi besze... jelent, amire szükségünk van, még készpénzre... helyezünk valahol. Csak nem fog megharag... ezért a tréfáért?

— Ki volt zárva — nyugtatta meg Henry, — hiszen ő mondta mindig, hogy öreg napjaira szeretne még egy hosszú utazást tenni. Hát ez igazán elég hosszú utazás.

— Sir Kröger és sir Nelson — jelentette Nalaya, a bov.

A három testvér rendbeszedte az arcát, hogy komoly benyomást keltsenek a főintéző és adjutánsa előtt.

— Foglaljanak helyet, uraim — mondta gondterhelten Bob, — és beszéljük meg a teendőket, amelyek a bácsi elhúnytával... sóhajtott.

— Helyes — mondta megelégedetten Kröger, — éppen ezért jöttünk. Remélem, nem vonják meg tőlem a teljhatalmat és továbbra is rábízák, hogy a megboldogult szellemében vezessem az ültetvényeket.

A három testvér tünődött egy ideig.

— Azt hiszem, rábizhatjuk, Bob.

— Én is azt hiszem — felelte Bob, — csak természetesen vigyázni kell, hogy minden rendben menjen.

— Úgy van — vetette közbe Jojo, — erre feltétlenül vigyázni kell. A mi elvünk a közgazdaságban: mindenekelőtt rend.

— Na igen — szólt Henry és tünődve tisztogatta a monokliját. — Erre tekintettel kell lennünk. Rend és föbbtermelés. Ebben a szellemben nevelkedtünk. Különben azonban nincs akadály.

— Nem osztom a véleményüket — szólt közbe nyersen Nelson. — Tiszteltem és szerettem Farlanet, de az a mód, amellyel ültetvényeit vezette, avult, rossz, embertelen. Telepeinken a törvény legegyszerűbb előírásait sem tartják bel Minden egészségügyi berendezésünk középkori! A kulik élelmezése botrányos.

— Locsogás! — mondta Kröger, — ez a módszer mégis csak több eredményt mutathat fel.

Ismerem az ilyen fiatalembereket mint maga, Nelson! Csak kritizálnak! De eredményeket nem tudnak felmutatni!

— Hagyjuk ezt Kröger! Ha egyszer lecsap egy igazán szigorú vizsgálat, majd meglátja a következményeket!

— Nézze, én olvastam Smith-t és ő azt írja a kulikról... — kezdte Bob.

— Én is olvastam Smith-t, de tudtommal nem írt semmit a kulikról — felelte nyersen a fiatalember. — Maguknak most meg kellene ragadni az alkalmat, ha van szívük!

— Én csak úgy maradok meg állásomban, ha továbbra is a jelenlegi eredményes módszert alkalmazzuk — mondta Kröger.

Ez a Nelson egy kellemetlen, goromba ember, gondolták mind a hárman.

— Azt hiszem — vélte Henry, — hogy Kröger úr szélesebb alapokon nyugvó tapasztalataira inkább rábízhatjuk a gazdaságot.

— Igen, igen — szólt Bob, — Kröger úr határozottan szélesebb alapokon gazdálkodik a tapasztalataival, ezt megfigyelhettük...

Abbahagyta. Nelson ugyanis úgy nézett végig rajtuk, hogy ez a tekintet a legsúlyosabb becsületsértéssel is felvehetette a versenyt. Azután szó nélkül sarkonfordult és kiment.

— Jó fellépésű fiatalember — mondta Bob.

— Kitűnő munkaerő ez a Nelson — állapította meg Kröger és felemelkedett, — csak mindenféle modern bogarai vannak. Ajánlom magam.

— Nagyon örültünk. Szóval fő a többtermelés.

Mikor egyedül maradtak, kirobbant belőlük a nevetés.

A végrendelet felbontásának napján illő gyászban és komoly arccal foglaltak helyet az ügyvéd lakásában. Néhány régi alkalmazott, köztük Kröger és Nelson is, akik előreláthatólag nem maradhattak ki az öreg végrendeletéből, szintén megjelentek. Van Lugert ügyvéd feleségével együtt európai körútra utazott, így a végrendeletet segédje bonlotta fel a megjelentek előtt.

— „Tiszta elmével, egészségem teljes birtokában, két tanu előtt írom le végakaratomat“ — kezdte az ügyvédjelölt a felolvasást. — Nincs más rokonom, mint elhalt nővérem három gyermeke. Miután meggyőződtem róla, hogy könnyelműek, rosszak és hálátlanok, végrendeletemből kizárom őket és minden vagyonomat derék munkatársamra és barátomra, Krögerre hagyom. Három rokonomnak, akik csak keserűséget okoztak nekem, életük végéig fejenként havi öt fontot hagyományozok, hogy ne kerüljenek éhínségbe. Szerintem ezt sem érdemlik meg. Ez megmásíthatatlan akaratom. Johann Farlane. Tanuk: Dr. Adams Lugert ügyvéd, Dr. Adams Lugertné. Kelt stb.“

A teremben döbönt csend volt.

A végrendeletben említett kitagadott rokonok

mereven nézték a szemközti falat. Moecanni sem tudtak. Végül Henry szétnyitotta a szemét, mire tenyerébe esett a monoklija és tisztogatni kezdte.

Krögert meglepett gratulálók fogták körül. Nelson is a tenyerébe csapott.

— Gratulálok, Kröger. És azt hiszem, nézhetek állás után.

— Szó sincs róla! Eddig is hiába veszekedett, ezentúl is így lesz és kész.

A három testvérrel senki sem törődött. Lehorgasztott fővel hazamentek. Az esemény megrendítette őket.

— Ez nagyon csunya dolog volt az öregtől — mondta Bob.

— És ha visszajön, még dühösebb lesz — szomorkodott Jojo. — mert ő tudja, hogy nekünk írta azt a levelet, amellyel holtánnyilvánítottuk.

— A drótnélküli gyilkosság — mondta Henry, — valóban olyan, mint a rádió: Zseniális találmány, de sohasem lehet előre tudni, hogy mi jön ki belőle.

★

Kröger másnap tapintatosan közölte a három testvérrel, hogy járandóságukból levon majd valami csekélységet lakbér fejében.

— Én igazán megértem lelkiállapotukat, de hát mint háztulajdonos...

— Nézze, Kröger úr, még érhetik meglepetések — mondta dühöngve Bob.

— Ugyan miféle meglepetések érhetnének?

— Hátha az öreg meg sem halt — fenyegette látnoki ihlettel Henry. — Talán valami rossz viccet csinált? Hiszen a holtteste nem került elő.

— Dehogynem — felelte sóhajtva Kröger. — Szegény Farlane tetemét ma délben kifogták az alsórakpart mentén. Az előbb mesélte a fűszeres inasa.

A három testvérnek mintegy vezényszóra kinyílt a szája és úgy maradt. Hideg bizsergés futott végig rajtuk. Ekkor lépett a szobába Nelson.

— Sajnos — szólt Kröger, — már bizonyos, hogy Farlane öngyilkos lett.

— Nem! — szólt közbe Nelson. — Itt az esti lap. Johann Farlanet megölték és csak azután dobták a vízbe.

— Mit mond? — kiáltotta Kröger mély megdöbbenéssel.

— Hallhatta! Mielőtt Farlanet a vízbe dobták, már halott volt. Valami súlyos, éles tárggyal széthasították a fejét... Víz! Víz!... — ezt kifelé kiáltotta, miközben felfogta az elájuló Jojót és a dívánra fektette. Henry dült arccal legyezte a hugát és az ijedt arcú, kövér Bob úgy állt ott, mint egy hatalmas, rémült csecsemő.

— Köszönöm... már jobban vagyok... — sóhajtott Jojó és felült.

— Hol az esti lap... — Bob átvette Nelson-tól az ujságot. E lap talán fennállása óta először használta ezt a természetellenesen hatalmas

betűtípust, amely egyébként csak színielőadásokat hirdető falragaszokon szerepel:

JOHANN FARLANET MEGGYILKOLTÁK!

A tudósítás azután részletesen leírta, hogy a szárazdokk közelében kifogott, erősen oszlásnak indult tetemet, amelyről megállapították, hogy Johann Farlaneval azonos, a rendőrorvosi vizsgálat szerint már holtan dobták a vízbe, miután előzőleg valószínűleg egy súlyos fémtárggyal szétzúzták a fejét.

— De hiszen én láttam a levelet — mondta Kröger, — amelyben bejelenti az öreg, hogy öngyilkos lesz. Ez az ő kezeírása. És a kabát, meg a kalap, a levél mellett szintén az ő tulajdona volt.

— Ez a rendőrség dolga. Abban a levélben különben nincs szó öngyilkosságról. Isien tudja, kinek írta és miért? — felelte Nelson. — Valószínű, hogy a gyilkos tette ki a ruhákkal együtt a partra.

— Mindenesetre meg fogom nézni az öreg másolókönyvét — mondta hirtelen Kröger. — Hátha nyoma van benne a levélnek. Izgatottan elsietett. Nelson vállatvont és szintén elment.

Mondanunk sem kell, hogy Farlane nem alkalmazott gépírónőt. Leveleit kézzel írta. Volt egy hatalmas könyve, másolópapírral, a könyv egyik lapja perforált volt, a másik fix. A perforált, illetve az oldalán végig lyukasztott lapot,

kitéphette és a másolópapír alatt lerögzített, úgynevezett fixlap megmaradt a kópiával.

Ha megírt egy levelet, kiszakította a könyvből és elküldte. A másolat ottmaradt.

— Mi lesz — suttogta Bob, — ha megtalálják a levél másolatát és az öreg odaírta, hogy nekünk szólt?

— Világos — mondta Henry, — akkor felelni fogunk a gyilkosságért. Mert Nalayát kinyomozni és kivallatni gyerekjáték. Ő hordta ki a bácsi holmiját. Az pedig igazán nem kétséges, hogy aki a levelet és a holmikat a parton elhelyeztette, tudott a bácsi haláláról. És ki tudta a halálesetet, mielőtt kifogták a tetemet? A gyilkos. És ha a levél elhelyezői mellékesen az örökösöknek hitték magukat, akkor a napnál is világosabb, hogy mi öltük meg a bácsit, elsősorban én, aki Nalayától a levelet átvettem és később négyszemközt rábeszéltem, hogy tegye ki a holmikat a rakodópartra.

— Dehát... — töprengett Jojo, — ki ölte meg szegény bácsit?

— Mi öltük meg — felelte Henry. — Igenis, mi vagyunk a tulajdonképpen gyilkosok. Nem gondoltunk arra, hogy Dickmann véletlenül rátalálhat rejtekhelyén az öregre. Az a féltékeny barom agyonverte a bácsit és a tengerbe dobta.

— Ezt azonnal jelenteni kell a rendőrségen...

— Hülye vagy, fiam — mondta nyugodtan Henry, bár igen sápadt volt, — azt fogják mondani, hogy ostobább mesével még gyilkosok sohasem álltak elő.

Meggondolatlanságuk tragikus következménye másodpercek alatt megölte bennük a gyermeket, amely olyan csökönyösen ellenállt az életnek. Tulajdonképpen rosszak és kegyetlenek csak abban az értelemben voltak, amelyben minden gyermek hajlamos arra, hogy néha megdöbbenően önző legyen.

— Hát ha nem is a másolókönyvbe irt az öreg — próbált reménykedni Bob. — Hiszen nem vett minket annyira komolyan. Vagy nem jelezte, hogy nekünk szól.

— Csak ábrándozzál — felelte Henry. — Mindezt lehet mondani az öregre, csak azt nem, hogy felületes volt. Majd megtalálják a te híres „memorandumodat” is. Annál több bizonyíték igazán nem kell.

— Dehát mit csináljunk?! — kérdezte Jojo.

— Azt hiszem, legokosabb lesz, ha elmenekülünk — mondta Henry és ábrándosan nézett ki az ablakon. — Ugyanis Kröger épp most megy ki a kapun, egyik kezében egy könyvet visz, másikban Nalaya nyakát.

HARMADIK FEJEZET

Két bűnös fegyház helyett a kényszermunkát választja

— Most mi lesz? — kérdezte Bob mintegy sírva.

— Félórán belül a rendőrségre visznek mind a hármunkat.

— És ... és akkor? ... — suttogta Jojo.

— Egyelőre nem kell megijedni, — mondta Henry szinte derüsen. — Ismét van egy nagyszerű tervem.

— Talán a drótnélküli távozás? ... — kérdezte Bob.

— Olyasmi, fiam. Vegyetek magatokhoz néhány szükséges holmit és tűnjetek el valamerre. A többi bízottok rám.

— De hova a csodába rejtőzzünk? — nyafogta Bob. Gondolkoztak.

— Nelson! — mondta hirtelen Jojo és nem is tudta, hogy jutott eszébe éppen ez az udvariatlan ember?

— Nagyon jó — felelte Henry, — meg kell próbálni.

— És ha egyszerűen a rendőrségre visz? — aggódott Bob.

— Én azt hiszem, hogy számíthatunk rá. Az ilyen erélyes emberek belülről nem rosszak — kapaskodott Jojo csökönyös optimizmussal feltevésébe. — És mit akarsz te csinálni, Henry?

— Mondom, hogy elsőrangú ötletem van. De menjetek már!

... A két testvér elbúcsúzott Henrytől és ment.

Tíz perc múlva Henry Morgan jelentkezett a rendőrségen és bevallotta, hogy néhány fejszesapással megölte nagybácsiját, mivel az örökséghez akart jutni. Két testvérének sejtelve sem volt gyalázatos tettéről.

A gyilkost nyomban letartóztatták.

... Miután Jojo befejezte mondanivalóját, drámai csend támadt. Nelson pipázott.

— Honnan tudjam, hogy ez mind igaz? — szólalt meg végre. — Hátha csakugyan maguk gyilkolták meg Farlanet?

— Higyje el, ez ki van zárva — kérlelte Bob.

— Hinnie kell nekünk Mr. Nelson! ...

— Hm ... Szerintem felelniök kell Farlane haláláért. Még akkor is, ha valóban Dickmann ölte meg. Csunya dolog volt, amit tettek.

— Igaza van. — Jojo felállt.

— Várjon — szólt a lány után. — Hová akar menni?

— Valahová. Mit tudom én. Majd gondolkozunk.

— Nézze ... Egy módon talán rendelkezésükre állhatnék — mondta az intéző, — de ez kissé drasztikus. Ma délután indulok vissza az őserdőbe. Jogomban áll egy cselédet magammal vinni.

— Tessék? — kérdezte Jojo, mint akit fejbeütöttek.

— Én még akkor is hajlandó vagyok elvinni magukat és vállalni a kockázatot, ha valóban megölték Farlanet. Mert olyan helyre megyek, ahol egy gyilkos is hasznossá teheti magát, ahol minden fehér kéz ér valamit, ha nem a korbácsot suhogtatja és ahol a legrosszabb orvos is elképzelhetetlen áldás. Magát Mr. Morgan, elvihetem, mint orvost. Ön pedig Miss Morgan, jöhet cselédnek. Ennyit megtehetek önökért, akkor is, ha gyilkosok.

— Elfogadom az ajánlatát — mondta Jojo. —

Azt hiszem, akármilyen lesz ott a sorsunk... megérdemeltük.

Nelson tapsolt. Egy bennszülött boy surrant a szobába.

— Iluni! Mutasd meg az utat nekik az erdei táborhoz. Menjenek!

... Azért intézkedett gyorsan, mert az ablakból látta, hogy Farlane háza előtt egy rendőrségi autó áll meg.

NEGYPEDIK FEJEZET

Mr. Nelson feltalálja a drótnélküli bűnhődést

Ahogy Henry teóriája feleslegessé tette a gyilkosság és az öröklés közötti közvetítő közeget, a holtteslet, úgy Mr. Nelson a bűn és bűnhődés közötti vezetéket, az emberi igazságszolgáltatást kapcsolta ki egy elmélettel, mely szerint a bűnös az őserdőben kikerüli a törvény szigorát és mégis megbűnhődik. Amellett még hasznára is lehet embertársainak.

Mikor a néger boy Nelson parancsára elvezette őket az őserdőben vesztegelő bennszülöttekhez, akik szép rendben ültek a földön. Jojo és Bob igen szomorúak voltak. Néhány ló, öszvér és nyolc megrakott kétkerekű kordé állt itt indulásra készen. Jojo és Bob leültek. Senkisem törődött velük. Egy óra múlva érkezett Nelson négy kordéval. Az erdei ösvény fölé lomha nagy sáfrányok

és kardlevelek borultak földig. Szellő nem volt, de a sűrű árnyék elviselhetővé tette a meleget.

Néhány rövid kiáltás után felnyikordultak a kerékagyak, egyhangú zörgéssel megindultak a kordék, ment a karaván.

— Mit gondolsz, mi lehet Henryvel? — kérdezte Jojo.

— Ő nagyon ügyes. Bizonyára volt valami terve, amivel majd kirántja magát a csávából. Mi csak akadályoztuk volna.

Egy óra múlva halálosan fáradtak voltak. Tulajdonképpen meddig mennek ezek megállás nélkül? Nem merték megkérdezni. Másfél óra gyaloglás után megállapították, hogy nem bírják tovább. A harmadik óra vége fel rájöttek, hogy ha az ember már nem érzi a lábát, akkor nincs baj. Tud menni így egyhangúan, zsibbadt combbal, sajgó bokával, akár órákig is.

*

A ceyloni őserdő közepén, hatalmas irtványon terült el Farlane egyik ültetvénye. Az erdei törzsfőnökök bőségesen szállítják a kulit, miután a munkabér egy részét egyszerűen elszedik alattvalóiktól, bár ezt a törvény tiltja. Az őserdőben azonban, sajnos, frott szó maradt a törvény. Farlane négy fehér munkavezetője az avult, tilos régi rendszer alapján dolgozik százalékos részesedésért. Miután minden európainak leghőbb vágya, annyit öszerobotolni, hogy végre elhagyja a vadont, az ilyen alapon szerződötett felügyelők hi-

hetetlen eszközökkel szokták fokozni a termelést. Ezért is tiltották el ezt a rendszert. A dzsungel mélye azonban jóval türelmesebb, mint a közigazgatás.

Ezt az őserdei telepet vezette Nelson és idehozta a Morgan testvéreket is. Az érkező karavánt négy fehér ember fogadta. Van Hugen, Collins, Rainer és Szemjon. Négy különböző nemzetiségű, az angol gyarmatokról örökre kitiltott, kegyetlen rabszolgahajcsár. Van Hugen kétméteres, kopasz, hollandi óriás volt, Szemjon, az orosz, nem sokkal kisebb nála, Collins alacsony, de nagyon követér, kis disznószemekkel, tömpe orral és ha nevetett, két barna metszőfog látszott ki recés inyéből. Rainer sovány, hosszú vöröshajú német volt. Nelson egy-egy kocsira mutatva, közölte velük, hogy mit hozott számukra. Azután előkerült Bob és Jojo.

Bemutatom önöknek az új orvost, doktor... ha jól emlékszem, Ranke, nem?

— Igen... doktor Ranke... vette fel készségesen új nevét Bob.

— A kisasszony Helena nővér, a svéd missziótól — folytatta a bemutatást Nelson.

— A csudábal! Csak nem fognak itt téríteni?! — kiáltotta Collins.

— Nem. Helena nővér csak tanulmányozza a bennszülötteket és cserében elvállalta, hogy a házvezetőnő teendőit ellássa.

— Hát megbolondult az öreg Farlane? — mondta dűrván Van Hugen. — Nővért és orvost küld?

— Ez nem tartozik az urakra — felelte Nelson és úgy látszott, csak igen kevésbé tiszteli kartársait. — Kröger rendelte így. Ugyanis... Farlane meghalt. — Mégis közölnie kellett velük.

— Komolyan? Elvitte az ördög? — csodálkozott Collins és ezzel el is intézte a részvénytulajdonosi társaságát. Azután máris Bobhoz fordult. — Azt vegye tudomásul, hogy ez nem üdülőtelep, itt nem kel-
lenek betegek, itt kulikra van szükség!... Mi-
csoda új ötletek...

Morogva mentek a dolgukra. Még hogy orvost!

Miután a négy munkatárs otthagya őket, Bob és Jojo lehorgasztott fejjel követte Nelsont. Né-
hány kókuszpálma mögött a dombon cölöpház
állt, ide vezette őket.

— Köszönöm — szólott Jojo, — mégsem mint
cselédet mutatott be.

— Nincs szándékomban rosszabbá tenni a
helyzetüket, mint amilyen — felelte Nelson. —
Ezért nem jár köszönet. Holnap el kell kezdeniök
a munkát. Maga, Helena nővér délelőtt elkészíti
az ebédet, a boy segítségére lesz mindenben. Ön,
Ranke doktor végigmegy naponta a négy körze-
ten. Láz ellen chinint adagol, bélhurut ellen ópiu-
mot. Ez az általános praxis az ültetvényeken.

— Kérem... Én sokat felejtettem... és keve-
set tudtam...

— Erre gondoltam. Azt mondtam Krögernek,
hogy magam akarok foglalkozni itt egészségügyi
kérdésekkel. Elkértem a maga orvosi felszerelé-
sét és könyvtárát. A vén fukar örömmel rakatta
fel a kordéra. Örült, hogy nem pénzt kérek tőle

erre a célra. Néhány szükséges gyógyszerünk van. Ami még kell, azt írja össze és legközelebb elhozzatom. Itt laknak majd hugával egymás mellett ebben a két szobában. Jóéjszakát.

...Egyedül maradtak a sívár, rossz szagú helyiségben. Sokáig bámultak szóttanul a földre.

— Mi lett Henryvel? — suttogta valami szörnyű előérzettel Jojo.

— És mi lesz velünk? — nyögte Bob. Félkarjával egyik pálmakoronán lógva, egy majom vi-csorította be a fogát rájuk az ablakon át.

— Akármilyen lesz velünk, megérdemeltük — mondta Jojo. — Szegény bácsi! Istenem! Szegény bácsi.

A vadon barátságtalan szürkülete formátlan árnyakkal nyúlt el a padlón. Egy bennszülött lépett be, petróleumlámpát tett az asztalra és felrakta a moszkítóhálót. A nyers, fatörzsekből összerakott szobát nem tette barátságosabbá a lámpa világa. Olvan nedves volt, olyan csupasz és olyan sívár a körülfekvő őserdő tudatával súlyosbítva.

Jojo nem húnyta le a szemét. A falban, a ház alatt, a tető szalmazsupja között ezernyi nesz, szüntelen rágeszálás és a közelben egy manguszt sikoltja percenként: tiki-tik-tiki.

Bob sem tudott aludni. Kibontotta a ládákat és addig keresgélt, míg talált egy könyvet, melynek a «Forróégövi lázas megbetegedések és trópusi dysentériák» volt a címe. Hajnalig tanult. Komoly vizsga előtt állt.

— Tabe, elmehetsz Mansur.

Mikor Jojo meghallotta a ház előtt az intéző hangját, betálatla a konzervborsót, szalonnát, vaját. Nelson először a fürdőszobába ment, ledobta csuromvizes ruháit, végigöntötte magát hideg vízzel, felvette az odakészített pizsamát, gyékénypapucsot és megebédelt. Ebéd után egy órát aludt. Mire felébredt, Jojo kikészítette a friss vászonruhát. Este hét órakor megismétlődött ugyanez a sorrend.

És Bob? Első nap portól szürkén, félájultan került haza, enni sem volt ereje, lezuhant az ágyra, mélyen, horkolva elaludt és álmában is patakzott róla a verejték.

Hol volt a gyomrát szerető Bob? Rossz konzerv, avas olajjal főzött hal, abból is kevés. Reggeltől estig bennszülöttek között, akik a szűnyogok ellen bűdös zsiradékokkal kenik magukat. És a barakkok! Nedves, pállott levegőjű, légyrajoktól hemzsegő deszkaépületek, rothadt, férges gyékényekkel. Egy-egy apatikus bennszülött hever magas lázzal, vagv összefacsarodva a gyomor-fájástól, fekhelyén. Mit használt itt a kinin és az ópium? Mit tehetett itt az orvos? Itt egy tüskét szedett ki valamelyik munkás talpából, ott egy fekély nyílt meg és tehetetlenül kezelte valamelyik orvosságával a széltében elharapódzó szemgyulladást.

Ahogy a betegségek előtt állt, az egykor lélektelenül bemagolt, hűvös latin kifejezések élő szenvedéssé, könnyé és vérré váltak előtte. Szeretett volna segíteni és enyhíteni. Esténként holtfárad-

tan lapozgatott a könyveiben, keresgélt a gyógyszererek között, de hiába. Most megértette Nelson vádjait, amit unalommal hallgattak nemrég hármán.

A négy vad fehérember, akiket csak a részese-
désük érdekelt, talprarúgdosták a fekvő betege-
ket, Bob tiltakozása ellenére.

— Menjen a fenébe, doktor! — mondta félig
tréfával Collins. — Mit akar? A költségvetésben
nem szerepel betegápolás és nem szerepel kórház.
A tulajdonos dolga, hogy eleget tesz-e a törvé-
nyeknek, vagy nem.

Jojo nagyon megváltozott. Szeme állandóan
valahová messze nézett és alázatosabban tett-vett,
mint egy bennszülött cseléd. Szörnyű sejtéssel
aggódott Henryért és nem tudott szabadulni a
meggyilkolt nagybácsi kísértetétől.

...Este megérkezett Mansur a hiányzó gyógy-
szerekkel, amiket Bob írt össze. Minek? — kér-
dezte magában csüggedten az orvos.

— Mindent, amit tehetünk, meg kell tenni,
Bob. Mindent. Érted?

— Hiszen én akarok — mondta kétségbeeset-
ten Bob, — de olyan reménytelen... Mindent el-
hoztál, Mansur?

— Mindent tuvan. Adtak ajándékba sok köts-
szert, mert jól ismernek. Sok gyógyszert szoktam
venni a városban.

— És minden orvosságot megvesz a Kröger
tuvan? — kérdezte Bob.

— A főtuvan?! — Mansur eltakarta markával
a száját, hogy ne nevessen. — Az csak kinint ad.

— Hát ezt ki vette?

— A Nelson tuvan fizetését minden elsején én veszem fel és az egészért orvosságot hozok.

Sokáig hallgattak.

— Látod... Nekünk is ilyennek kell lenni. Ha tudunk. Milyen nagy dolog — suttogta Jojo, mert sohasem beszélt hangosan, — milyen nagyszerű dolog, ha valaki ilyennek születik...

ÖTÖDIK FEJEZET

Harc a halál ellen

Múlt az idő... Hetek, majd hónapok, egyformán, keservesen...

Együtt szoktak vacsorázni hárman a közös ebédlőben. Csendes, szomorú étkezések voltak ezek. A gömbölyű arcú, hízásra hajlamos Bob, szikár, barnára égett férfi lett. Rengeteg munkája volt és egyre reménytelenebbnek, hiábavalóbbnak érezte a szenvedés elleni küzdelmet.

Egy napon Nelson már az asztalnál ült, Jojo elosztotta a vacsorát. Bob szokatlanul későn jött. Szó nélkül ült le, eltolta a tányérját, azután az asztalra csapott.

— Tíz ember halt meg ezen a héten. Teried a bélhurut, sok a bélfekély és nem lehet operálni... Ujabban fellépett a szemgvyulladás, rengeteg a tbc... Kétszer annyi ember van egy barakkban, mint amennyinek szabadna lennie... Minden gyékény férges, tele legvekkal, ételhulladékokkal

és a gyerekek ide-odaacsúszkálnak az elviselhetetlen piszokban... Reménytelen...

— Tisztán fogjuk tartani a barakkokat — mondta Jojo.

— Nem lehet — sóhajtott Nelson. — A kulit nem tudjuk kényszeríteni arra, hogy munka után még takarítson is. Kevés a barakk, még egyszer ennyi kellene és nincs felvéve a költségvetésben sem a takarítás céljaira előírt tízenkét munkás, sem az építkezés.

— Ezt sosem hittem volna... Az emberek halnak és az erdő belsejéből egyre jönnek helyettük az új kulik, mintha az életnek nem lenne értéke — tünődött Bob és még mindig nem nyúlt a vacsorájához. — Hányat lehetne megmenteni kisebb műtéttel. És meghal. Dehát hol lehet operálni és hová fektetné az ember az operáltat? A zsúfolt barakkba? Ahol hárman alszanak egy gyékényen?

— Sajnos, az őserdőben mindent lehet, amíg egyszer a törvény nem csap le rájuk — fejezte be kedvetlenül Nelson. Azután ment mindegyik a szobáiba lefeküdni...

...Másnap, mikor az intéző délelőtt az első körzet barakkjához ért, megdöbbenő látvány fogadta. Jojo és a két bennszülött boy lemosott gyékényeket raktak ki a napra. A lány már a két fiúval együtt tisztára sikálta az egész barakkot, új moszkítóhálókat is tett fel.

— Ezt ne tegye többé! — kiáltott rá Nelson. — Istenem, micsoda gondolat, ezekbe a barakkokba jönni!

— Állandóan takarítani fogom a barakkokat. Ez mint missziósnővérek kötelességem —
— mondta Jojo nagyon nyugodtan.

— A fehér faj tekintélye...

— Ugyan, Mr. Nelson! Hagyjuk ezt a trópusi 'dajkamesét — mondta kiegyenesedve, a férfi szemébe nézve Jojo és most igazán olyan volt, mint egy elszánt kedvesnővér. — A fehér faj tekintélyét azok járattják le, akik a törvény ellenére ezt a gyalázatot előidéztek. Hagyjon, kérem, dolgozni!

Nelson csodálkozva nézett rá, azután csendesen elment. És többé nem hozta szóba a fehér faj tekintélyét, pedig Helena nővér naponta sorra járta a barakkokat és folytatta reménytelen küzdelmét a tisztaságért a halál ellen. A bennszülöttek is megszokták lassan, hogy egy jóságos fehér angyal jár közöttük, lemossa hideg vízzel a betegek arcát, megújítja a kötést sérüléseiken és karjaiba veszi a síró, gyulladt szemű kisgyerekeket. Csak ilyenkor hagyta békében Jojot az a két arc, amelyet állandóan maga előtt látott, egy élő és egy halott feje: Henry és Earlane.

★

Egy este, mikor a két férfi vacsora után rágyujtott, Jojo váratlanul megszólalt:

— Holnaptól kezdve az én szobámban fogunk ebédelni — mondta határozottan. — Ezt a helyiséget berendezzük az ambulancia számára. A könnyebb sérültek idejárnak kötözésre és itt végezzük majd el a műtéteket.

— Ez igazán jó ötlet — mondta Nelson.

— De hová fektessem az operáltakat? A zsúfolt barakkba, ez biztos halál — vetette ellen Bob.

— Van néhány sátrunk, azokat felállítjuk itt a ház mellett. Gyékény is akad és néhány heverőszék. — Mindezt valami ellentmondást nem tűrő, hideg, nyugodt hangon közölte a leány. — Engem megtanítsz asszisztálni.

— Csak nem akarsz itt operációknál...

— Mindent meg kell tenni, Bob! A háborúban még többet is tettek nők. Én nem érzem magam gyöngének.

A hőség ötven fok fölé emelkedett, a munka lázas iramban folyt és közben az ebédlőből átalakított műtőben egy közönséges, hosszú faasztalon fekélyt operáltak, amputáltak, csontszilánkokat szedtek ki bezúzott koponyákból és a chlorethyl átható párája összevegyülve a vér szagával, szinte láthatóan rezgett a forró levegőben. Helena nővér adogatta a műszert, altatott, előkészített és egyre ügyesebben csípte el a metszés közben megnyílt ereket. A forróság egyre nyomasztóbban szorult meg a «műtőben», amelyet Helena nővér hihetetlen munkával igyekezett tisztántartani a mindenfelől özönlő férgek, repülő sváboktól, penésztől. És ha mindezzel elkészült, akkor vígasztalhatta a kétségbeesett Bobot. Mert Bob keze eleinte nagyon ügyetlen volt, jól tudta például, hogy a középfülnél meglékelt asszonyt egy rendes sebész megmenthette volna... Igen, igen. Az ő hibája volt...

— Ha nem operálsz meg — vigasztalta Jojo,
← akkor is meghalt volna. De elpusztult volna a
gyomorfekélyes is, aki így meggyógyult. És meg-
gyógyult az is, akit bokában amputáltál...

Bob lassankint megtanult operálni.

...Azután már Nelson egy szobában aludt
Bobbal és az ő hálókamráját is súlyos betegek-
nek rendezte be Helena nővér. Később átadta a
saját szobáját is és a műtőben aludt éjjel, de a
fájdalom, a kín, a könny, a vér csak olyan dúsan
özönlött az őserdő penészszagú talajából, mint a
férgek megszámlálhatatlan sokasága. A három
ember mégis folytatta kilátástalan harcát a halál
ellen, élükön Jojóval. Míg egy napon a döntő ü-
tközetben vereséget szenvedtek! Bob későn jött
haza este, sárosan, kimerülten, benne voltak az
esős évszakban. A malária már hetek óta olyan
erővel lépett fel, hogy a törvények értelmében
minden egészséges munkaerőt igénybevéve, be-
kellett volna szüntetni a munkát, kiszárítani a
rizsterraszt, a folyó partján kiirtani minden ter-
mést, hogy a halálthozó szúnyog, az anopheles,
amennyire lehet, kipusztuljon. De itt senki sem
gondolt arra, hogy a terméshez nyúljon, állati
módon hajszolták a beteg kulikat, akik együtt
laktak összezsúfolva az egészségesekkel. Ezen az
estén a különben is elcsigázott Bob elkeseredet-
ten roskadt egy székre és tenyerébe hajtotta a
fejét.

— Mi történt? — kérdezte Nelson.

← Mindennek vége... — felelte apatikusan,
← vérhas és tifusz.

Hallgattak.

— Mit lehet csinálni? — kérdezte szinte önmagát Nelson. — Persze, másutt tizenötévi fegyház és húszezer fontig terjedhető pénzbüntetés elég fenyegetés ahhoz, hogy ne merjék megszegni a járvány esetére előírt egyészségügyi intézkedéseket. De itt az őserdőben füttyülnek minden törvényre.

— De legalább elkülönítenék a vérhas- és tifuszbetegeket, egy barakkot építenének... Hát ez mégsem lehet...

Jojo ragaszkodott ahhoz, hogy beszéljenek a négy európai munkavezetővel. Nelson előre tudta, mit fognak felelni.

— Ugyan kérem! — kiáltott Szemjon. — ez minden évben így van esős évszak idején. Különben is Krögerre tartozik, hogy ő milyen törvénysértést reszkiroz meg. Nekünk nem ad pénzt semmire!

— Minket azzal csalt ide az öreg Farlane — jelentette ki Rainer, — hogy többet fogunk keresni, mert százalékra szerződünk és nem kell tekintettel lennünk az őserdőben semmire!

... Csüggedten tértek vissza a meddő vitából. Jojo nem beszélt többet az ügvről. Gondolkozott.

— Holnap elindulok a munkabérékért és a következő négy hónapra szükséges árúért — mondta Nelson, mielőtt aludni tértek, — nincs szüksége valamire a városból?

— Nagyon megkérem valamire — felelte a leány. — Érdeklődjön a testvérem után. Tudja meg, ha lehet, hogy mi történt Henryvel.

— Kérem. Mindent meg fogok tenni, ami módomban van. Ne hozzak valamit?

— Köszönöm. Semmire sincs szükségem.

Másnap Nelson elindult kordéival. Mansur is velement. Az öreg bennszülött arca csúnyán fel volt dagadva és lila véraláfutások torzították el. Sajnos, Nelson későn érkezett az eseményhez, mikor Mansur már vérében feküdt. Collins, ez a barom, rajtakapta, hogy titokban a whiskyt dézsmálja. Rendes munkás volt Mansur, csak egyetlen gyengéje, a pálinka vitte olykor kísértésbe. A részeg Collins megdühödött és szinte agyonverte az öreg munkafelügyelőt. Nelson szabadította ki a kezéből és utána kis híján ők mentek egymásnak Collinssal, ha Rainer nem veti magát közbe.

Mikor a karaván elindult a város felé, Bobot nyomasztó érzés fogta el. Négy hónapja éltek már itt a vadonban és most először maradtak Nelson nélkül. Bob megkomolyodott, feltámadt benne a lelkiismeret és a felelősségérzés, de olyan változásra, mint amilyenén Jojo ment át, nem volt képes. Ilyen végletekbe átcsapó tragikus megrendülés általában csak nőknél lehetséges.

A bennszülöttek szeretete legtöbbször babonával kapcsolatos. Érzelmi világuk középfok nélkül ingadozik a rajongás és a gyűlölet közt. Helena nővér csodálatos szerepet játszott a bennszülöttek lelkiéletében. Ezt a finom arcú, komoly fehér

nőt, aki a legkülönbözőbb időpontokban itt is, ott is feltűnt közöttük, lelérdelt a gyékényükre, nem undorodott a mocsoktól, amelyben éltek, lassan-lassan isteni tulajdonságokkal ruházták fel. Miután az intéző elment. Heléna nővér többször tűnt fel éjszaka a barakkok környékén és sokat beszélgetett suttogva a bennszülöttekkel. Ezek azután még tovább suttogtak új meg új társaikkal mindarról, amit a „jó mim“ mondott és járt a suttogás barakkról-barakkra, gyékényről-gyékényre...

Három nap múlt el Nelson távozása óta. A' puffadt hold éles, krétaszínű fénye bántó világítással határolta el az ültetvényt a sűrű vadontól. Collins egyszerre arra riadt fel, hogy egy női hang a nevéen szólítja. Az ablakhoz ment. Mozdulatlanul várakozó bennszülötteket pillantott meg a tisztáson, előttük egyszerű fehér ruhájában Heléna nővér.

— Mr. Collins — mondta a nő csengő hangon, — ön és a kollégái foglyok ebben a házban. Húsz bennszülött őrzi magukat éjjel-nappal és aki kijön, azt nyomban megölik!

— Mi ez?! ... lázadás?! ... — kérdezte fenyegető hangon a fehér munkavezető, aki feltámadt aggodalmát nem tudta teljesen eltitkolni.

— Igen. Fellázítottam a bennszülötteket. Csak arra vártam, hogy Mr. Nelson elmenjen, mert nem akartam belekeverní. Az őrzésre kirendelt embereknek egy-egy revolvert adtam a raktárból és megengedtem, hogy lelőjjék azt, aki kijön. Azt hiszem, örülnének, ha alkalmuk lenne rá.

— Miss Helén! — üvöltötte Rainer, aki szintén felébredt közben, — tudja, hogy a törvény tízévi fegyházzal büntet minden fehérembert, aki fegyvert ad benszülöttnek?

— És ugyanilyen fegyházzal bünteti az egészségi törvény megszegőit is. A benszülöttek végre fogják hajtani a járvány esetére elrendelt intézkedéseket.

— Ha kiírtják a termést... figyelmeztetem önt... — tájékozott Szemjonov.

— Meg fogják tenni — jelentette ki Jojo.

— Kérem... — Van Hugen látta, hogy tehetetlenek, — de remélem, majd el tudja magyarázni híveinek, hogy ezért a munkájukért nincs előirányozva pénz a számukra. Vagy ki fogja rabolni a pénztárt is?

— Ön és a többiek kifizetik ezért a munkáért a bért. Ha nem, akkor a benszülöttek a kormányzótól követelik a munkadíjat és meg fogják kapni, miután erre a munkára a törvény kötelezi őket.

Collins, aki közben egyedül maradt az ablaknál két öklével verte a párkányt.

— Három éve szenvedünk ebben a pokolban, azzal csaltak ide minket, hogy sokat lehet keresni, mert nincs ellenőrzés! Saját kezemmel fojtom ezért meg Kröger!

— Felesleges. Kröger a tavalyi elszámolás alapján ki fogja fizetni a részüket. Mert ha azon a címen tagadja meg, hogy maguk a törvény értelmében kiírtották a termést, az a vagyonába kerülhet és néhány évi rabságba.

Az angol néhány másodpercig nyitott szájjal bámult Jojóra.

— Behold!... Heléna nővér... azt hiszem, csakugyan van ebben valami... Az a disznó a tavalyi részesedésünk alapján... Persze! Ki kell fizetnie!... Bocsánat, csak kabátot veszek...

Mikor újra megjelent az ablaknál, sértődötten mondta:

— Dehát az ördögbe is... miért kell minket foglyul ejteni? Igazán nincs szükségük tapasztalt, régi emberekre?

— Örömmel látjuk magukat, Mr. Collins!

— Hát akkor mondja meg a majmainak, hogy hagyják békén a pisztolyaikat, ha kijövök és fogjunk kezet. A fiúk egy véleményen vannak velem. Maga igazán nagyszerű nő, Miss Helenaf

Egy hét múlva, mikor Nelson visszatért, kis híján leesett a kordéról, ahogy az ösvényen túl megpillantotta a telepet. Ameddig ellátott a szem, minden bokor, cserje, törpefa kivágva, a rizsültetvényt mintha letörölték volna a domboldalról és fákat döntöttek egy megkezdett épület körül. Besietett a házba.

— Az Istenért! Mi történik itt? — kérdezte riadtan.

Bob röviden elmondta az eseményeket. Az intéző nem szólt semmit. Odament a lány elé és a szemébe nézett. Jojo egész idő alatt ezt várta. Erre gondolt, hogy milyen lesz Nelson szeme, mikor majd megtudja. Gyengédség, szomorúság

és csodálat ült a férfi tekintetében. A lánynak ettől a pillantástól kipirult az arca.

— Mr. Nelson! — kérdezte gyorsan — megtudott valamit Henryről?

Nelson néhány másodpercig habozott. Képtelen volt arra, hogy hazudjon.

— Ugye, elfogták! — kiáltotta a lány, — ő magára vállalta!

A férfi szomorúan rábólintott és kerülte Jojo tekintetét.

— Mondja meg... mi van... elítélték?

Nelson hallgatott.

— Nyugodt lehet — szólt Jojo, — nem ájulok el, nem kapok sírógörcsöt, de követelem, hogy megmondja, mi van Henryvel!

— Én is azt hiszem... jobb, ha megmondom... előbb-utóbb úgyis...

— Mondja ki! Mondja ki, mi van Henryvel?!

— Halálraítélték!

A dermedt csöndben egy műszer hullott le csörömpölve. Bob elzsibbadt kezéből esett ki. A lány nem sírt, nem ájult el, csak állt és valahová a levegőbe nézett.

— Azonnal indulunk... — mondta rekedten Bob, — vallomást kell tennünk...

— Ezt nem szabad — felelte Nelson nyugtalanul. — Az ő sorsán nem enyhít az, ha magukat is elítélik.

— Dehát Dickmann! Dickmann a gyilkos!

— Ezt nem lehet hebizonyítani.

Egyhangú kopácsolás hallatszott távolról. Helena átadta fivérének a rendberakott táskát.

— Menjünk — mondta fátyolozott hangon, — menjünk a betegekhez. Bob... a betegekhez...

★

— Ha van valami kívánsága, szívesen teljesítjük — közölte a gögös fogházgondnok Henryvel a siralomházban.

— Csakugyan? — érdeklődött Henry. — Olyan ez, mint valami mese: megjelenik egy csúf, vén boszorkány és akkor lehet kívánni egyet

— Ez a hasonlat nem valami találó. Én fegyházgondnok vagyok és nem boszorkány.

— Igaza van. Ehhez az elfoglaltsághoz igazán nem kell boszorkányság, csak némi protekció és a helyesírás elemi szabályainak elsajátítása.

— Ön megrögzött ember. Van valami végső óhaja?

— Egyetlen egy kívánságom van

— Mi ez a kívánság?

— Hogy ne nyúljon állandóan a nyakkendőjéhez.

A fegyházigazgató nyomban távozott, mert magas vérnyomása volt és úgy érezte, hogy az elítélttel minden további eszmecsere végzetes lehet ránézve.

Henry kissé lefogyott a tíz hónap alatt, míg ügyével megjárta valamennyi fórumot, beleértve a londoni Buckingham-palotát is. Az arca sápadt volt, borostás, de monoklija a régi, előkelő nyugalommal villogott az arcában. Lelkiismerete aránylag könnyen viselte el a tragédiát, mert úgy

érezte, hogy a bácsi haláláért a maximális ellenértékkel fizet. Azután meg feláldozta magát a testvéreiért. Falánk Bob és hülye Jojo, kedves gyerekek, ti éljetez boldogan a jó tréfa dacára. És mikor megkezdődik a ceremónia, be fogja bizonyítani, hogy ha nem is tudott szépen élni, meghalni egészen csinosan tud.

... Hajnalban felkeltették. Megkérdezte, hogy mennyi ideje van még hátra, azután megmosdott, gargalizált, fogat pucolt, kinézett az ablakon és miután látta, hogy esik az eső, parafakalapjára rágombolta a vízhatlan kendőt. Nyílt az ajtó és védőügyvédje lépett be a gondnokkal. Henry megnézte a karóráját.

— A menetrend szerint még három percem van, de igazán mindegy. Kedves ügyvéd úr, köszönöm ragyogó védelmét és meg vagyok győződve róla, hogy ennek csak kis szerepe volt az ügy rossz kimenetelében.

Szöges bakancsok csörögtek kint és néhány földrehelyezett puskaagy döngött a börtönfolyosó kőkockáin. Az elítéltért jöttek.

A kivégzés csekélyszámú közönsége kíváncsian nyujtogatta a nyakát. A ruganyosan lépkedő, monoklis elítélt, frissen mosott arcával, derűs tekintetével, egy hivatalába induló nyárspolgárnak látszott volna más környezetben. Udvariasan hallgatta végig az ítéletet.

— Henry Morgan! Átadom az ítéletvégrehajtónak!

Az elítéltet megragadták. A kötél a nyakában volt és...

— Állj! — kiáltotta hirtelen harsányan az ügyész.

— Mi történt? Henryt elengedték a szorító kezek.

Egy úr, aki eddig felhajtott gallérral, szembe-húzott kalappal állt a nézők között, villámgyorsan átsiklott a kordonon és fedetlen fővel megállt az ügyész asztala előtt.

Az illető Johann Farlane volt!

Felsőbb jóváhagyás nélkül az ügyész nem függesztheti fel a kivégzést. De ha tekintetbe vesszük, hogy Farlane régi kártyapartnere volt és így konstatálni tudta, hogy a kivégzésen megjelent úr személyesen az áldozat, akkor el kell ismernünk, hogy az eset egészen kivételes intézkedésekre szolgáltatott okot.

— Maga... Maga Johann Farlane? — kérdezte az ügyész.

— A fenébe is! Rövidlátó lettél, Joe? — felelte a néhai.

— Az ítélet végrehajtását felfüggesztem!

És Henry? A kötél még a nyakában volt. Mikor megpillantotta nagybátyját, csak ezt ismételte egyre reszketve: „A bácsi... a bácsi...”

Civilek, katonák, bírák és pribékek zavarodottan, rémülten álltak és Farlane elégyült vigyorral szólt oda Henryhez:

— Azért én is jól megtréfáltalak titeket! Mi?

Az elítéltet visszavezették a cellájába. A gond-

nok csodálkozva fogadta. Ha egy halálraítélt nem kapott kegyelmet, a törvény szerint csak két okból függeszthetik fel a kivégzését. Ha súlyosan megbetegedett, vagy ha anyai örömöknek néz elébe. Henry esetében mindkét feltevés valószínűtlennek látszott. A fiatalember jókedvűen ragadta meg a gondnok kezét:

— Gondnok úr! Most olyasmit fog hallani, amit még senkisémmel mondott önnek: szívből örülök, hogy újra láthatom.

HATODIK FEJEZET

A történet végébe belekapcsolódik Manfréd

Mielőtt Henryt szabadon bocsátották, alaposan kifaggatták mindkettőjüket.

— Dehát ki volt az a holttest, akit az ön ruhájában megtaláltunk? — kérdezte az ügyész Farlanet.

— Dickmann kapitány.

— Szóval mégis van valahol egy gyilkos — mondta újraéledő reménnyel az ügyész, — mert ezt az embert megölték. Önnek számat kell adnia...

— Ne marháskodj, Joe — mondta az öreg higgadtan, — Dickmann kapitányt a benszülött matróza ölte meg egy fejszével. Én mint vendég ott voltam a hajón. Természetesen nyomban befutottunk a legközelebbi kikötőbe, ez Sabang volt

és a gyilkost, aki nem tagadott semmit, átadtuk a rendőrségnek. Már régen elítélték tíz év kényszermunkára.

— És hogy került az áldozat itt partra? Talán félrevezetés . .

— Hogy miért itt került partra, erre nézve be kell idéztetni a tengert. Én csak annyit tudok, hogy Sabangnál nem engedték a hullát kitenni. A gyilkost kötelességük elfogni, de nem hajlandók ötven fokos melegben temetési engedélyt adni importált tetemek részére. Ez nálunk is így szokás. Mi tehát ott álltunk a tengeren egy halottal, amelyet a szigorú trópusi rendelkezések értelmében legkésőbb huszonnégy órán belül el kell temetni. Így azután a tengerbe dobtuk.

— Ön nagyon ravasz ember! De még mindig nem magyarázta meg, hogy került a ruhája és egyéb holmija a halotthoz.

— A tetem rendkívül rongyosan volt öltözve és úgy éreztem, tartozom régi, derék barátomat utolsó útjára tisztességes módon felöltöztetni. Hogy elfelejtettem kiüríteni zsebeimet, ezt egy dúlt, gyászoló apáthiájának kell betudni. — És viGYORGOTT.

— De maga! — kiáltott az ügyész, mikor végleg legyőzte az öreg, Henryre, — maga elvetemedt ember, remélem, nem fogja bebizonyítani, hogy mégis csak megölte ezt a rokonát, aki itt áll előttem.

— Nem. Én láttam, hogy minden bizonyíték ellenünk szól és meg akartam menteni testvéreimet. Feláldoztam magam, mert nem akartam,

hogy az ön ügyészi éleslátása három áldozatot kívánjon. Bevallom, hogy előzőleg megkíséréltem egy ügyesen felhasznált levéllel jelenlévő rokonom vagyonát távolléte alatt inkorrekt módon birtokolni.

— Ügy! Ezért a tettéért hatóság félrevezetése miatt meg fogják büntetni.

— Mit csináljak... — mondta Henry szomorúan tisztogatva a monokliját, — már hetek óta elkészültem rá, hogy a mai napot nem úszom meg símán.

— Nézd, bácsi, én nem vagyok ügyész. Nekem őszintén meséld el az egész disznóságot, amit csináltál.

Együtt ültek otthon a szellős tornácon. Sört ittak.

— Először Lóri, az asszony letuszkolt a hajófenékbe a revolverek közé. Miután elindultunk, Dickmann, szokása szerint, megivott egy üveg pálinkát és elaludt. Az asszony lehozott nekem ennivalót és elmondta, amit Dickmann mesélt, Bob trükkjéről, feljelentéséről, szóval nvomban láttam, hogy összeesküdtek ellenem.

— Nagyon dühös voltál?

— Ostobaság! Úgv nevettem, hogy az oldalam nyilalt. Végre láttam, hogy a vér nem válik vízzé. Sainos, alig haladtunk valamit, mikor megvadult a hajóinas. Lóri sikoltozására felrohantam a fedélzetre. Dickmann ott feküdt az ágyán, felismerhetetlenségig szétroncsolt fejjel,

a földön egy véres balta, mellette ott guggolt a bennszülött fiú és dohányzott. Nem ártott már a légynek sem. Csendes volt és egykedvű. Sabangnál engedelmesen követte a rendőröket. A révkapitányság valóban megtagadta az engedélyt, hogy a halottat partra vigyük. Visszafordultunk. Elhatároztam, hogy Dickmannt szépen, tisztességesen eltemettezem itthon, ahol több befolyásom van a hatóságokra. Mialatt Ceylon felé vitorláztunk, állandóan Colombót fogtam a rádión. Megrémülve értesültem halálomról. Két ilyen csapás egy napon. Mikor elhangzott búcsúlevelem tartalma, tudtam nyomban, hogy milyen levélről van szó és végre megtanultam becsülni a fajtámat bennetek. Ész kellett ehhez, hidegvér és ügyesség. Csak az bántott, hogy ki fogtok nevetni. Ekkor határoztam el, hogy én is megengedek magamnak némi kedélyeskedést veletek. A parttól jó messze horgonyoztunk le a vitorlással. Dickmanné útján magamhoz kértem ügyvédet, dr. Adams Lugert. Őt be kellett avatni. Új végrendeletet csináltam. Rávettem az ügyvédet, hogy régebből keltezze. És ne említse senkinek, hogy élek. Nehéz volt. Végül is európai körútra indult a költségemre, csak így egyezett bele, mert nem akart résztvenni az ügyben. A segédje nem tudott semmit. Hogy kedélyesebb legyen a dolog, gondoltam, hadd furdaljon benneteket a lelkiismeret. Higyjétek azt, hogy tréfátok miatt meghaltam. Leírtam arról, hogy Dickmannt életéhez nem méltó tisztességgel temessem el. A fejét felismerhetetlenre roncsolták a csapások és alakra

olyan mint én. Ráadtam a ruhámat és a szárazdokk közelében elhelyeztem a sekély víz iszapjában. Három nap múlva találták meg. Azon bizony már a ruha is oszlásnak indult. Ezután nyugodtan elvitorláztam Lórával, hiszen mindig mondtam, hogy szeretnék még egy hosszú útát tenni a tengeren és éppen ilyesmire gondoltam. Másnap értesültem a rádióból, hogy Kröger megtalálta a levél másolatát, Henry Morgan bevalotta a gyilkosságot. Mondhatom, rossz véleményem rólatok gyökeresen megváltozott. Az éretlen gyerek, mikor úgy hozta a sors, férfi is tudott lenni. Nem számítottam erre a fordulatra, de örültem neki. Így azután már egészen kitünő lett az adoma. Elhatároztam, hogy a megzavart találkámért viszonzásul nem árt, ha néhány hónapig börtönben ülsz. De hogy tíz hónapig húzzák az ügyedet, ez több volt, mint amit reméltem. Nagyszerű heccnek találtam, hogy odaállítsalak az akasztófa alá és megvárjam, amíg a kötelet a nyakadba teszik. Mert az elítélésed óta állandóan készenlétben várakoztam a hajón, hogy a kellő pillanatban közbelépjek.

— Szavamra, pompás! — Nevetve csapkodták egymás térdét és már tizenöt sörösüveg állt mellettük a földön.

— Szóval, azt hiszem, jól megtréfáltuk egymást. Hova tetted Bobot és Jojót? — kérdezte azután Farlane.

— Fleinte sejtelmem sem volt, hol vannak. Később ez a közepes modorú intéződ, remek fiú, felkeresett engem a börtönben és megsúgta, hogy

két testvéremet biztonságra helyezte az őserdei ültetvényen.

— Szóval azon a gyönyörű helyen vannak?! Akkor legalább tapasztaltak valamit. De hol mászkál az a Kröger?! Már tudnia kellene, hogy nem haltam meg.

— Hallod, azt besavanyíthatod magadnak. És mi van Lóri nevű asszonnyal? He? — kérdezte Henry és hüvelykujjával oldalbabökte Farlanet.

— Hát nem mondtam? Miután téged letartóztattak, Batáviába hajóztunk és nyomban elvettem feleségül.

— Tessék? ... Szent atyám! Nagynéném lett?! Hol van a kedves?

— Izé... Gyengélkedik... Egy hét előtt Madrasban pariratettem. Ex!... Manfréd egészségre... Így hívják újszülött gyermekünket!

Csrrr... Egy lehullott monokli törött darabokra a tornác köpadlóján.

Ebben a pillanatban Kröger jelent meg két urral. Lassan jöttek fel a tornác lépcsőjén. Az intézőnek félrecsúszott a nyakkendője és kezélen tartotta a kalapját.

— Kröger! Csakhogy látom!... Nem is örül nekem?!

— Uram, még ritkán örültem ennyire önnek! Már úgy volt, hogy engem tartóztatnak — és a két civil úrhoz fordult. — Kérem, itt a birtok tulajdonosa, én mint alkalmazott nem vagyok felelős...

— Valóban ön a birtok tulajdonosa? — kérdezte az egyik zord vendég és miután Farlane meglepetten bólintott, így szólt: — Letartóztatjuk önt.

— Szerencsétlen dolog, uram... — siránkozott Kröger. — Nem olvasta a lapokat? Az a gazember Mansur! Valamelyik barom elverte... Felment az egyik laphoz és aljas dolgokat mesélt... a telepről... hogy járvány van... és, szóval, hogy az egészségügyi és egyéb törvények... szörnyűségeket mesélt... megírták...

— És ha ezt írják — mondta nyugodtan Farlane, — akkor is megkívánhatom, hogy küldjenek ki bizottságot, mielőtt letartóztatnak.

— Meg fog történni — mondta az egyik rendőrtisztviselő, — de ebben az esetben azonnal, még ma, és indulásig is őrizzük önt. — Mintegy mentegetőzve tette hozzá: — Ez a lap azt is megírta, hogy ön már néhány esetben pénzzel elsimított hasonló ügyet, legalább is időt nyert a bizottság kiszállásáig. Egy órán belül elindulunk az ön őserdei ültetvénye felé. Addig nem hagyja el a lakását.

— Nézze, barátom, talán lehetne...

— Mr. Farlane — vágott közbe tapintatosan a rendőrtisztviselő, — kár próbálkozni, az ujságkampány olyan dolog, hogy a kormányzó úr excellenciája személyesen vezeti a bizottságot.

Farlane halálsápadt lett és miközben visszaült a helyére, az asztalban kellett megkaraszkodnia.

A kormányzó a hosszú út alatt egy pillantást sem vetett Farlanere. Két tiszt és a vizsgálóbíró mellett lovagolt igen fagyos hangulatban. Lelki szemei előtt nőtt és dagadt az ügy, látta a gyarmatiügyi államtitkár «bizalmas» megjelölésű titkos kábeleit, végtelen udvarias és kínos tartalmukkal, a Népszövetségbe tömörült «Emberi Jogok», «Gyarmati Kultúrkutatás», «Szellemi Haladás» és egyéb ligákat, összes albizottságaikkal, amint boldogan és mohón csapnak majd le az ügyre, hogy havi fizetésük létjogosultságát indokolják. De megállj! Megállj, konok Farlane! Ezért a szumbavai fegyenctelepen fejezed be az életed.

Farlane és Kröger a két detektív között, bár nem voltak gondolatolvasók, nagyjából tisztában voltak a kormányzó meditációival.

A menet végén, mint magánszemély lovagolt Henry. A foglyokkal nem érintkezhetett.

... A fárasztó út végén növekvő világosság jelezte az ültetvényre nyíló ösvényt. Még néhány lépés és eléjük tárul a telep.

— Önök itt maradnak! — mondta a kormányzó a foglyoknak. Azután kíséretével kilovagolt az erdőből. Farlane és Kröger szomorúan ültek őrük között. Henry szolidaritásból velük maradt.

— Mondd Henry — szólt hozzá Farlane sóhajtván, — nagyon rossz ott bent?

— A koszttal nincs baj. Csak a koránkelés. De ezt néhány hónap alatt megszokja az ember. — Hirtelen holland nyelvre fordította a beszédet:

— Ha ajobboldali detektívet leütöm, fussatok rögtön a lovakhoz, a másikat sakokban tartom.

— Leidenben tanultam, uram — mondta az egyik detektív irodalmi holland nyelven és egy nagy revolvert húzott elő a zsebéből, egyenesen Henryre szegezve.

— Csakugyan? — felelte lelkesen Henry. — Leidenben lakott egy nagynéném...

— Az könnyen lehetséges, uram, Leiden nagy város, de ha még egy centiméterrel közelebb csúszik, legalább négyszer belelövök magába.

Ezután valamennyien hallgattak, szomorúan, nehéz szívvel és az őserdő egyre mélyebb árnyékba süppedt.

Lódobogás! Elsőnek a kormányzó ugrott le a nyeregből. Kissé lihegett és kócos volt, az arcán zavar látszott. Farlane nem látta, mert mélyen lehorgasztott fejjel a földre nézett.

— Mr. Farlane... Ez rendkívül kínos... Itt ügylátszik, valami szándékos beugratás... Gratulálok magának és egyben ezért a hm... ezért az izéért... természetesen elégtételt kell kapnia.

Farlane felemelkedett. Két szeme akkorára nyílt, mint egy kisebb csészealjja.

— A rágalmazónak meg kell bűnhődni! — kiáltotta a vizsgálóbíró. — Jegyzőkönyvbe vettem, hogy nemcsak minden törvényes előírást betartanak mintaszerűen, hanem ezenfelül a kultúra és civilizáció valóságos himnusza ez az őserdei ültetvény! Gratulálok!

— Köszönöm a gratulációt — felelte Farlane önérzetesen, — de ez talán mégsem megfelelő

kártalanítás egy ártatlan ültetvényes nyilvános meghurcolásáért.

És úgy állt ott emelt fővel, mint valami vértanu.

A bizottság vizsgálata így folyt le:

— Ön az intéző? — kérdezte a kormányzó Nelsont.

— Én vagyok, Sir.

— Van a telepnek orvosa?

— Természetesen. Ezerötszáz munkáshoz egy orvos és egy kórház tartozik.

— Önöknél malária-, vérhas- és tifuszbaj járvány volt? Figyelmeztetem, hogy hiába tagad...

— Eszem ágában sincs tagadni. Az előírásoknak megfelelően a rizsterraszt kiszárítottuk, a folyómenti bokrokat kiirtottuk, berendeztünk egy elkülönítő barakkot, van ezenkívül ambulanciánk és műtőnk, ami az előírásban nem is szerepel. Talán leghelyesebb lenne, ha excellenciád megtekintené.

A tiszta, szép kórházbarakkban egy fehérruhás missziósnővér és egy orvos éppen sorra járták a betegeket. A bizottság csodálkozott. Tökéletes kis kórház volt. Ezután a munkásházakat nézték meg. Rendes, egészséges blokkházak voltak. A távolabbálló elkülönítőépület minden előírásnak megfelelt, a rizsterrasz kiszárítása, a folyómenti rész irtása mintaszerű és mindenütt tiszta-ság, rend, mindenütt a civilizáció igazi szíve: a higiénia.

A bizottság nem is tett fel további kérdést. A kormányzó kezét szorította Nelsonnal és a négy fehér intézővel, akikről nem sejtette, hogy a gyarmatról kitiltott emberek. Azután ellovagoltak. A felügyelők nem szóltak semmit. Helena nővérré néztek valamennyien, aki éppen egy bennszülött karján újította meg a kötést.

— Helena nővér... most mind a börtönbe kerültünk volna, ha maga nem jön ide — mondta csendesen Collins.

Jojo nem érzett örömet. Őt már régen csak a betegek érdekelték...

Esteledett. Bobbal együtt elindultak a ház felé. Néhány lépésnyiről két ember közeledett feléjük a szürkületben. A homályban mozgó körvonalak ismerősnek tűntek... Megálltak. Nézték, azután a szemük megszokta kissé a homályt...

— Nézd... — suttogta Jojo, — nézd, mindig őket látom... De... Isten!

Sajnos a legszebb események éppoly kevésbé tűrik a nyomdafestéket, mint a legrútabbak. Szavak, szavak, amelyek egy válságos pillanatában életünknek neveltségessé, semmivé, elcsépeletté válnak. Ahogy a három ember részint ölelgette egymást, részint rázta az ájult leányt, ahogy azután megint ölelték, szorongatták vállukat, karjukat, nevettek, sirtak, ez mind leegyszerűsödött, elkoptatott szimboluma annak a belső szenzációnak, amely képben, szóban, sőt tetteiben sem nyilatkozhat meg.

— Mr. Farlane... — ismételte Nelson is vibráló hangon és szédülve, mint aki részeg.

— Farlané bácsi... Farlane bácsi... — sutogta folyton Jojo.

— Azt hiszem, bácsi — mondta Bob, — ezután nyugodtabban élhetsz öreg napjaidra.

— Hülye! — mondta Henry — kisöcsénk, Manfred atyjával állsz szemben. Az öreg napoknak vége. A bácsinak sokat kell majd négykézláb járni, ugyanis, ha nem tudnátok, időközben szert tett egy úrlovasra, akit majd ebben a nevetséges helyzetben kell körülvenni a szobában.

*

Farlane legújabb örököse éktelenül sírt, mert eddig Henry monokliját szopogatta békében és az anyja elvette tőle. A házban nagy előkészületekkel várták Nelson esküvőjét Jojoval. Az öreg hálás volt nekik a szerencsés kimenetelű vizsgálatért és szép kis birtokot ajándékozott nekik. Bob rövidesen a gyarmat első orvosai közé küzdötte fel magát. Sajnos, Henry megkomolyodására nem sok remény volt. Pedig az öreg állandó morálprédikációt tartott neki.

— Családod minden tagja komoly mesterséget űz. Fejezd be jogi tanulmányaidat. Ez kötelességed.

— Öregem — felelte Henry, — akasztott ember házában nem illik kötelességről beszélni.

...A kormányzó tisztában volt azzal, hogy Farlaneval nagy igazságtalanság történt a hatóságok részéről, miután túlságosan biztosra veték a bűnösségét. Érezte, hogy rehabilitálnia

kell. Ezért egy ünnepélyes fogadóestélyen, a haladószellemű termelés érdekében szerzett érdemeiért, sajátkezűleg tűzte ki Farlane mult-századból konzervált frakkjára a Fehér Szalagrend középkeresztjét a két karabéllyal.

És így végül minden bűnös elvette méltó jutalmát.

VÉGE.

BRIDZS-SZALON

a címe

GÖRÖG LÁSZLÓ

legújabb regényének, amely a VILÁGVÁROSI REGÉNYEK következő számában jelenik meg. Elejétől végig izgalmas, érdekfeszítő ez a történet, telve kitűnően meglátott és megírt figurákkal, drámai és derűs eseményekkel. Nem tévedünk, ha azt hisszük, hogy ez a regény a szerzőnek egyik legsikerültebb alkotása.

549. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Goethe-aforizma
10. Lábbeli
11. Fejfájás
12. Lárma
14. Hosszmérték
15. Tova
16. PA
18. Egy. franciául
19. Kérdésekkel zaklat
21. Megszólítás
22. Állat
24. Menni. angolul
25. Madár
27. A fennálló rend ellen tör
30. Német folyó
31. Csekély mértékben
34. Magyarul: nevetni
35. Bányarész
37. Németh Antal
38. Enyém. angolul
39. Nummer. rövid.
40. Irónőnk (Rózsá)
41. Német tábornok
43. Stella Adorján
44. Egymást követő betűk
45. Francia folyó
48. Fiút jelent
49. Teremtő
51. Utód

FÜGGŐLEGES:

1. Molière-gondolat
2. Búrföldi folyó
3. Küldj levelet!
4. Te, németül
5. Egyforma betűk
6. Sporteszköz
7. Hálóbely
8. Szín német neve
9. Diplomás foglalkozás
13. Egzotikus épület
16. Hegedűművész
17. Ellenkezés
20. Délamerika legnagyobb tava
23. BAA
26. Angol autómárka
28. Fordított rajz
31. Disznópásztor
32. Szintén nem
- 35a. Sör
36. Koros
42. Dunamenti helységünk
44. Szegedi író volt
46. Ételt ízesít
47. Jobbággy
48. Kellemetlenség
50. Vissza: járható
51. SL

548. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE:

Az asszony ingatag, álnok és csalfa lény, megbánja holnap azt amit ma ígér.

Vízszintes: 10 Rág, 11 Szultán, 12 Átlé, 13 Ale, 14 NJ, 15 LKR
 16 Est, 17 Oka, 18 Na, 19 Avoh (Hova), 21 Számadó, 23 Kamatozó,
 25 Ol, 26 Ar, 27 Di, 29 SK, 31 Leitatta, 34 Cipelni, 36 Sven, 37 Va,
 38 Air, 39 Jaj, 40 Mez, 41 Lt, 42 Kút, 43 Part, 44 Felirat, 47 Kér,
 49 Ga'iba.

Függőleges: 1 Ar, 2 Mátka, 4 MS, 6 Mult, 7 Ele, 8 GT, 9 Bárkódó,
 17 Ova, 19 Amoda, 20 Ima, 21 ST, 22 Az, 24 Arlen, 28 Itt, 30 Kivitel,
 32 El, 33 Ti, 35 Per, 37 Veréb, 39 Jury, 40 Maki, 42 Kin, 43 Lé,
 46 Ta, 48 Ra.

549. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY

1	2	3	4		5	6	7	8	9	10
A		I	D		S	A	G	M		
11					11					
B	A	R	U		M	I	G	R	E	N
12					13			14		
Z	A	J		P	M			Y	A	R
15				16				17		
E	L		P	A					U	N
		19						20		21
R		E	A	G	A	T				N
22	23		24					25		26
E	B		G							K
27		28					29			
L	A	Z	A	D		T	A			
30						31			32	
R	A	J	M			K				
		33			34					
E		A	I		A					
35	35a			36		37			38	
T	A	R	M	A		N	A		M	Y
39			40							
N	R		I	G	N	A	C			
41		42				43			44	
E	P	P		G		S	A			
45			46		47			48		
M	A	A	S		P	Z				
49				50			51			
A	L	K	O	T		S				

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő írótól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innoent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulesár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Egly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Urai Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Adám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrády Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán, Gergely Márta, Villant Rezső, Tabi László, Pálóezi Horváth György, T. Thury Zoltán, Végh Gyula, Lenkei Sándor, Both Bálint.

Az utolsó 20 szám a következő:

- 530. LELESZY BÉLA: Az üvegbürtön.
- 531. BOTH BÁLINT: Szenzációl
- 532. T. THURY ZOLTÁN: Bombaüzlet.
- 533. VÉGH GYULA: A végzetes ajándék.
- 534. ÁKOS MIKLÓS: Tökéletes alibi
- 535. GERGELY MÁRTA: Elveszett egy drótszörő
- 536. JUHÁSZ LAJOS: Aki gyanún felül áll
- 537. LELESZY BÉLA: Vérbosszu.
- 538. FORRÓ PÁL: Az 500 pengős csók.
- 539. REJTŐ JENŐ: Az úr a pokolban is úr
- 540. BÜKY GYÖRGY: Égi háború
- 541. T. THURY ZOLTÁN: A láthatatlan arcvonat
- 542. ÁKOS MIKLÓS: Minden lében kanál
- 543. GERGELY MÁRTA: Vigán megyünk tönkre.
- 544. JUHÁSZ LAJOS: Modern betvárok.
- 545. LELESZY BÉLA: Gyávák előnyben!
- 546. BOTH BÁLINT: Az igazi férfi.
- 547. FORRÓ PÁL: Körtánc
- 548. VÉGH GYULA: Farkasverem.
- 549. REJTŐ JENŐ: A drótnélküli gyilkosság

OSZK

Országos Magyar Könyvtár

